

DEKRET

Zgodnie z uchwałą Rady Ministrów stanowiąc niniejszem co następuje:
 Ławnik sądowy, winny niestawiennictwa na wezwanie do pełnienia obowiązków ławnika bez uzasadnionej przyczyny, skazany będzie z decyzji właściwego sądu, powziętej na najbliższym posiedzeniu gospodarczym, na karę pieniężną do 100 mk. a nadto na zwrot kosztów sądowych, wynikłych skutkiem odroczenia sprawy dla braku ławnika.

W stosunku do ławników, urzędujących w sądach pokoju, karę wymierza wydział karny właściwego sądu okręgowego na skutek nadesłanego przez sędziego pokoju zawiadomienia.

Kara może być przez sąd umorzona, jeśli ławnik w ciągu 7-miu dni od czasu otrzymania zawiadomienia o jej nałożeniu przedstawi dowody, iż istotnie nie był w możności stawić się na wezwanie ani zawczasu sąd o tem zawiadomić.

Od decyzji sądu w przedmiocie kar, nakładanych na podstawie niniejszego dekretu, odwołanie nie służy.

Jeśli powyższego zaniedbania obowiązków obywatelskich ławnik dopuści się po raz trzeci, po dwukrotnym na podstawie niniejszego dekretu ukaraniu, ulegnie w zwykłym trybie sądowym karze aresztu, przewidzianej w art. 678 K. K.

Dekret niniejszy otrzymuje natychmiast moc obowiązującą.

Dan w Warszawie, dn. 7 lutego 1919 roku.

Naczelnik Państwa:

J. Piłsudski

Prezydent Ministrów:

I. J. Paderewski

Minister Sprawiedliwości:

Supiński